

Veresiye Defteri

— Mecaz Adam · 25 Eylül 2020

Masanın üzerinde bir sigara paketi.

İçinde üç dört dal sigara.

Babam bırakmış.

O görmesin diye.

Evden çıkınca yakıyorum.

Dumanı yayılır.

Evlerin bacasından tüten,

Dumanlar gibi.

Sıcak ekmeklerin,

Bir ucundan koparılmış.

Parçası gibi utanıyorum eksikliklerimden.

Yaşım on beş var yok.

Bıyıklarım yeni terlemiş.

Yüzümdeki sivilcelerle,

Eskisinden beter çirkinim.

Sevdiğim kız geçecek birazdan.

Mahalle gül sarhoşluğu içinde.

Düşecek gibi oluyorum.

Tutunuyorum balkonun korkuluklarına.

Böyle vakitler içim bir hoş oluyor.

Yüzümde çıkan bir sivilce.

Lise yıllarıma rastlayan.

Belki o olmasa.

Olmasa başka olurdu yaşamak.

Tebeşirin yerini alan kalem,

O tadı vermiyordu.

Yazarken dersin adını.

Konuyu söylemeden de biliyorduk.

Endişeli bekleyişler olurdu.

Disiplin kurulunda idam mahkumu gibi.

Yere dikerdik gözlerimizi

O korkuyu küçümsemeyin.

Belki de en masum alinterimdir!

Dersten çok dostluklar devam etseydi.

Hiç eskimeyen güneş gibi.

Sabaha doğan.

Ve en uykulu anında bile gök mavisi.

Umut gemisi yıllar.

Baharı buram buram hasret tüten.

En onarılmaz yaralar açan kalpte.

Kantinde hep ilk günkü tazeliğinde duran

Kutsal veresiye defteri

O bile gitmez gözlerimin önünden.